

[Socialministeren.]

Bestemmelserne om, hvilke udgifter kommunerne kan anmelde til refusion, er ligeledes uændrede i forhold til de gældende. Disse regler giver ikke for de nye, velindrettede hjem helt den samme procentvise dækning af udgifterne som for de ældre hjem, og jeg har overvejet at foreslå nye regler. Ændrede bestemmelser ville imidlertid føre til, at kommunerne blev aflastet for betydelige udgifter, som staten da kom til at bære, og jeg har derfor ment, at dette spørgsmål ikke kan behandles nu, men eventuelt kan tages op i forbindelse med andre spørgsmål om fordelingen af de sociale udgifter mellem staten og kommunerne.

Lovforslagets bestemmelse om administrationen slutter sig til reglerne i pensions- og forsorgslovgivningen. Ligesom i invalide- og folkepensionsloven er det kommunalbestyrelsen, der skal træffe afgørelser. Ved gennemførelsen af denne lov blev det tilkendegivet, at kommunalbestyrelserne kunne bemyndige de sociale udvalg til at administrere bestemmelserne, og jeg går ud fra, at det samme kan blive tilfældet med hensyn til bestemmelserne i det forslag, jeg her fremsætter.

De planer, der foreligger fra mange kommuner om bygning af alderdomshjem og plejehjem, er udtryk for, at man har erkendt, at det er vigtigt, at der skabes en bedre forsorg for de ældre og for invaliderne.

Desværre er forholdet jo det, at der ikke i øjeblikket er mulighed for at gennemføre alle de byggeplaner, der er udarbejdet.

Det ser dog ud til, at der bliver mulighed for at tillade igangsættelse af en hel del byggeri af plejehjem i det kommende år, og dette byggeri vil betyde, at landets sygehuse vil kunne aflastes for en del af den byrde, det er at skulle modtage plejepatienter, således at sygehuse kan bruges til patienter, der venter på at få behandling. En anden virkning af, at der skabes plejehjem, er, at der derigennem kan frigøres lejligheder til yngre mennesker. Jeg håber derfor, at det i løbet af få år må blive muligt at gennemføre det nødvendige byggeri.

Jeg skal samtidig tillade mig at fremsætte to andre lovforslag, nemlig *forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Om ophæ-*

velse af bestemmelser om alderdomshjem og plejehjem) og forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. (Om ophævelse af forskellige bestemmelser).

Disse forslag går blot ud på at gennemføre de ændringer i de nævnte love, der er en konsekvens af gennemførelsen af lovforslaget om forsorg for folkepensionister og invalidepensionister.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til velvillig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Baunsgaard): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde.*

Lovforslaget indebærer ikke nogen ændring af de grundprincipper, hvorpå den nu gældende mælkelov hviler, men har alene relation til lovens § 4, der med enkelte begrænsede undtagelser pålægger detailmejerier at holde åbent alle årets dage, altså også på søn- og helligdage.

Denne pligt, der først og fremmest er grundet i hensynet til forbrugernes forsyning med frisk mælk, påfører detailmælkehandlerne en meget stor arbejdsbyrde, og der er fra branchens side fremsat ønske om at få de bestående regler ændret således, at der tilvejebringes mulighed for, at detailmælkehandlerne kan få en arbejdstid, som ligger mere på linje med arbejdstiden inden for andre erhverv. En sådan lempelse er også ønskelig for at sikre branchen den nødvendige tilgang, idet de herskende forhold har medført en svigtende interesse for erhvervet.

Over for detailhandlernes efter min mening berettigede ønske om en lettelse i arbejdsvilkårene står imidlertid hensynet dels til forbrugerne, dels til engrosmejerierne, der leverer mælk og fløde til detailmejerierne. For forbrugerne er det selvsagt af betydning at have adgang til at købe frisk mælk hver dag. Selv om flere og flere husstande har køleskab, er der dog stadig mange mennesker, der er afhængige af daglige forsyninger af frisk mælk. Hertil kommer, at det af sundhedsmæssige grunde er af afgørende betydning, at familier med spædbørn har let adgang til at købe frisk mælk praktisk taget hver dag, i hvert fald i den varme års-

[Handelsministeren.]

tid. For engrosmejerierne vil en ugentlig lukkedag for detailmælkehandlerne kunne få praktiske og omsætningsmæssige konsekvenser på grund af den ophobning af såvel behandlingen som distributionen af mælk, der vil finde sted før den dag, detailhandelen holder lukket.

Disse modstående hensyn har vejet så tungt, at det ikke er fundet forsvarligt at tilvejebringe hjemmel for en generel lukning på søn- og helligdage. Forslaget går derfor ud på, at kommunalbestyrelserne skal kunne give tilladelse til gennemførelse af turnusordninger, hvorefter detailmejerierne skiftes til at holde lukket en dag om ugen. Det forventes, at sådanne turnusordninger vil kunne gennemføres i mange kommuner uden at medføre væsentlige ulemper for detailmejeriernes kunder og leverandører; og selv om mælkehandlerne ikke gennem sådanne ordninger opnår en ugentlig fridag, er jeg overbevist om, at man inden for erhvervet anser det foreliggende lovforslag for en forbedring af de bestående forhold og har forståelse af, hvorfor det ikke er muligt at foretage yderligere lempelser i den bestående pligt til at holde åbent alle ugens dage.

Ligeledes mener jeg, at hensyn til forbrugerne og leverandørerne er tilgodeset i det foreliggende lovforslag. For det første vil det under turnusordninger altid være muligt for en forbruger, der ønsker at købe frisk mælk og fløde, at købe disse varer, og for det andet vil fremskaffelsen og behandlingen af mælk hos engrosmejerierne forud for lukkedagen almindeligvis næppe blive af væsentlig betydning, når kun en del af detailmejerierne holdes lukket på én gang. Imidlertid kan det ikke udelukkes, at selv en turnusordning nogle steder kan være til væsentlig gene for kunder eller leverandører. Denne situation er der taget højde for, idet det udtrykkeligt er foreskrevet, at en turnusordning ikke kan gennemføres, når den medfører væsentlig ulempe for kunder og leverandører af mælk og fløde. Lovforslaget pålægger således ikke kommunalbestyrelserne en pligt til at give tilladelse til lukning på skift af detailmejerier, men overlader det til de kommunale myndigheder at skønne over, om lokale forhold tillader gennemførelse af sådanne ordninger.

Erfaringen vil i øvrigt vise, om den uvidede adgang til at holde lukket bevirker en nedgang af mælkeforbruget, men dersom detailmejerierne ved tydelig skiltning eller på anden måde orienterer kundekredsen om deres lukketider og om de nærmest beliggende åbne mejerier, tror jeg ikke, at nyordningen vil få indflydelse på forbrugsudviklingen.

Sluttelig vil jeg gerne fremhæve, at ingen detailmælkehandler mod sin vilje kan tvinges til som led i en turnusordning at holde sin forretning lukket, men at det er helt op til hans eget valg, om han ønsker at deltage i en sådan ordning eller foretrækker at holde åbent som hidtil.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om foranstaltninger mod olieforurening af havet*.

Som det vil være tinget bekendt, afholdtes som følge af de stadig stigende ulemper på grund af udtømning i havet af olie fra skibe i 1954 i London en konference med henblik på at tilvejebringe en international aftale til undgåelse af forurening af havet med olie. Konferencen resulterede i vedtagelsen af en konvention, der for Danmarks vedkommende gennemførtes ved loven af 28. marts 1956 om foranstaltninger mod olieforurening af havet. Loven trådte imidlertid først i kraft i 1958, idet det fornødne antal ratifikationer for konventionens ikrafttræden først forelå på dette tidspunkt.

Konventionens hovedprincip er, at det er forbudt at udtømme olie inden for visse nærmere fastlagte zoner, men der var på konferencen enighed om, at det eneste virkelig effektive middel mod olieforurening var helt at forbyde olieudtømning, og at man, når tilstrækkelige erfaringer var indhentet, skulle søge konventionen ændret med henblik på at nå yderligere frem mod det totale forbud.

En konference med dette formål afholdtes i marts/april 1962 i London med deltagelse af ikke mindre end 54 stater.

På konferencen vedtoges ændringer i 13 af konventionens 21 artikler. Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til den af den